

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ต้องรัก

ณามิวอาหิ

"นั่นไง สงสัยแต่ไม่ถามอีกแล้ว" ตาณเอียงหน้ามามองสบตาลตางค์
คำพูดตลกคอกของเขาทำให้เรารู้สึกเกือๆ

แต่ก็ยังไม่ปริปากถามอยู่ดี

"สงสัย อึดอัดใจกับคำพูด...ท่าทางของผมไม่ใช่หรอ
ทำไมไม่ถามว่าเพราะอะไร" ตาณต้อนหญิงสาวที่เอาแต่นิ่งเงิบ
อาการเขินปากน้อยๆ ของเธอทำให้อดไม่ได้ที่จะยิ้ม

"ทำไมล่ะคะ"

"ก็เพราะผมไม่ชอบให้ใครมายุ่งกับผู้หญิงที่เป็นปัจจุบันและอนาคตของผมนะสิ
คุณนั่นแหละลตางค์ ผมไม่ชอบให้ผู้ชายคนไหนมาจุ่นวายใกล้ๆ คุณ"

"คุณตาณ..."

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของเล่มนี้ไปด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึที่ดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจ คือความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึที่ดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึที่ดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึที่ดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

สำหรับเรื่อง 'ตอนรัก' นั้นเป็นผลงานของ 'ณามิวอาห์' ที่อยู่ในความทรงจำของนักอ่านหลายๆ ท่าน ด้วยเรื่องราวน่ารักๆ ของชายหนุ่มผู้แสนเอาแต่ใจ เมื่อลองได้เลือกให้ใคร หรืออะไรเป็น 'ของตาณ' แล้วเขาก็จะรักแสนรัก ทำเอานักอ่านหลายๆ ท่านอมยิ้มไปกับความน่ารักจนอยากจะลองเป็น 'ลตางค์' สาวน้อยผู้ที่ชายคนนี้หวงแหนหนักหนาดูเข้าสักวัน แต่ในความหวานละมุนละไมนี้ ความรักของทั้งคู่ก็มีอุปสรรคไม่น้อยค่ะ เมื่อลตางค์ดันมีความเกี่ยวข้องกับคนที่ตาณไม่ชอบเอาเสียเลย... แล้วคุณตาณของสาวๆ นักอ่านของเราจะทำอย่างไร ขอเชิญทุกท่านพลิกหน้าถัดไปเพื่อร่วมเอาใจช่วยเขากันเลยละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ณามิวอาห์

ณามิวอาห์...นักร่างฝันชาวเหนือ เกิด เติบโตและใช้ชีวิตที่เชียงใหม่ จบการศึกษาในด้านที่ไม่เกี่ยวกับวรรณกรรมและวรรณศิลป์ อาศัยใฝ่รักในการอ่าน และความหลงใหลในโลกของตัวอักษรหนุนใจให้ลงมือเขียน โดยมีผลงานแรกคือ 'ทะเลดาวในใจ' ตีพิมพ์ในชุดพิเศษ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' โดยสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี พ.ศ. 2549

นอกจากนิยายแนวความรักในปัจจุบันแล้ว ยังชอบเขียนงานแนวแฟนตาซี ผลงานแรกคือ 'เรา กาลเวลา มนตราแห่งรัก' และพีเรียดย้อนยุค ผลงานแรกคือ 'ลานแก้ว... มंत्रา'

ในการทำงานเขียน ความสุขที่สุดคือการได้มีโอกาสร้อยเรียงและนำความฝัน...จินตนาการออกไปทักทายหัวใจผู้คน ซึ่งหวังเสมอว่าจะได้สร้างรอยยิ้มที่บนแก้มและแต้มอยู่บนหัวใจผู้อ่านเป็นรางวัล

ขอบคุณทุกหัวใจที่เปิดโอกาสให้ความฝันของณามิวอาห์ ขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสในการได้ก้าวเข้ามาบนเส้นทางวรรณกรรมนี้เต็มตัว ขอบคุณทุกกำลังใจจากครอบครัว...คนรอบข้าง และขอบคุณทุกมิตรภาพที่มอบให้กัน หากมีโอกาสหรืออยากทักทายกัน ขอเชิญได้ที่ไอเอสเอ็มเอสแห่งความฝัน www.jhaamuah.com นะคะ ยินดีต้อนรับทุกหัวใจค่ะ ^^

แนะนำตัวละคร

- ตาณ ผู้บริหารหนุ่มที่เชื่อมั่นในตัวเอง ภายนอกเป็นคนอารมณ์ดี เข้ากับคนอื่นง่าย ลึกๆ แล้วเป็นคนรักความเป็นส่วนตัว สิ่งไหนที่ถือว่าเป็น 'ของตาณ' จะหวงแหนไม่ยอมให้ใครได้แต่ต้อง โดยเฉพาะแม่
- ลตางค์ หญิงสาวที่เพิ่งเริ่มทำงาน นอกเวลาเป็นนักเขียนนิยาย เป็นคนมองโลกด้วยความเข้าใจ ค่อนข้างขอมคน ความเป็นลูกนอกสมรสทำให้ไม่สนิทกับพ่อหรือแม่ตัวเอง
- บุหลัน แม่ของตาณ นักแสดงอาวุโสที่มีชื่อเสียงในวงการ และเป็นนักเขียนเจ้าของนามปากกาแฉวบุหลันซึ่งลตางค์ชื่นชม หลังสามีเสียชีวิตก็ครองตัวเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนไหนเพื่อลูกชาย
- พริพัตณ์ พ่อของลตางค์ อดีตนักแสดงที่ผันตัวมาทำงานเบื้องหลังในวงการบันเทิง ไม่เคยเปิดเผยภูมิหลังโดยเฉพาะเรื่องลูกสาว มาติดพันบุหลันซึ่งทำให้ตาณไม่พอใจ
- ปกรณ์ ลูกผู้ชายของตาณ รู้จักและเข้าใจตาณเป็นอย่างดี
- เพียงขวัญ ภรรยาปกรณ์ เป็นคนใจดี มีน้ำใจ อดีตเคยเป็นเลขาฯ ของตาณ
- มีนา เพื่อนสนิทของลตางค์ เป็นคนรักเพื่อน ถือว่าหน้าที่ปกป้องเพื่อนหัวอ่อนอย่างลตางค์เป็นของตน
- ปานทิพย์ หัวหน้างานคนแรกของลตางค์ เป็นหญิงสาวทันสมัย ทะเยอทะยานทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองได้ไปยังจุดหมายที่ต้องการโดยไม่สนวิธี

บทที่ 1

ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ที่เนืองแน่นไปด้วยผู้คนทำให้ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งต้องอาศัยความระมัดระวังอยู่เสมอสักหน่อยในการเคลื่อนตัวไปข้างหน้า สายตามองสูงเหนือระดับศีรษะ หายใจชื่อสำนักพิมพ์ที่เป็นจุดหมายปลายทางอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ใบหน้าคมสันจะระบายยิ้มน้อยๆ

...อยู่นั่นเอง...

ชายหนุ่มขยับตัวไว้อยากไปให้ถึงที่หมายเร็วขึ้น ทั้งที่คิดว่าระวังดีแล้ว ก็ยังพลาดชนหญิงสาวตัวเล็กคนหนึ่งเข้าจนได้พอดี

"ขอโทษครับ"

ไวกว่าความคิด มือของเขาโอบตัวครอบเอวเธอเอาไว้เหมือนเป็นสัญลักษณ์มากกว่าตั้งใจ

'เป็นผู้ชายต้องดูแลปกป้องผู้หญิงนะลูก' คำสอนของแม่ตั้งแต่เล็กจนโตละมั้งที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้

"ขอโทษค่ะ" เสียงของหญิงสาวพิมพ์คำตอบกลับมาจากทั้งที่เป็นฝ่ายถูกชนพอตั้งตัวได้ก็รีบเบี่ยงตัวออกจากการประคองของเขาเพื่อหลุดตัวลงไปหยิบถุงหนังสือที่ตกลงพื้นขึ้นมาอย่างหวงแหนก่อนที่มันจะกลายเป็นที่รองเท้า

ของใครเข้า โดยไม่สนใจหันมามองชายหนุ่มผู้มีน้ำใจเลยสักนิด

อาการประคองเป็นห่วงหนังสือของเธอทำให้สายตาของเธออ่อนแสง โดยไม่รู้ตัว กระทั่งเปลือยไล่สายตาพิศมอมใบหน้าเรียวมนล้อมกรอบด้วยผมยาวตรงประป่า ประกายตาโล่งใจของเธอเมื่อไม่พบความเสียหายเกิดขึ้นกับหนังสือในมือทำให้อดชอบใจไม่ได้

คนรักหนังสือ...แกมยังเป็นหนังสือที่เขาเองก็รักมากเสียด้วย ไม่ว่ามันจะมีกี่ก๊อปปี้ หรืออยู่ในความครอบครองของใครก็ตาม

"ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณค่ะ" หญิงสาวตอบพร้อมกับยิ้มน้อยๆ ให้ที่มุมปาก ค้อมศีรษะส่งมาก่อนจะก้าวจากไปด้วยท่าทางเร่งรีบ พากลิ่นลาเวนเดอร์หอมอ่อนที่แตะปลายจมูกเขาจากไปพร้อมกัน

ชายหนุ่มทอดสายตามองตาม เห็นเธอชะงักชนหญิงวัยกลางคนห่างออกไปอีกครั้งก็อดไม่ได้ที่จะนึกหวัง จึงมองอาการขอโทษขอโพยของเธออยู่อย่างนั้น กระทั่งร่างเล็กบางหายลับตาจึงขยับตัวบ้าง รอยยิ้มบางๆ ยังติดที่มุมปาก สองขาก้าวไวหลบหลีกผู้คนที่เบียดเสียด

"ตาณ!" เสียงและมือของชายวัยกลางคนเรียกจากบูธสำนักพิมพ์ชื่อดัง ทำให้เขาเร่งฝีเท้าก้าวเข้าไปหา สองมือยกให้ว่ทำความเคารพนำไปก่อน

"มาจริงๆ นั่นแหละ"

"มาสิ ของฟรีต้องรีบหน่อย จะมัวใจเย็นไปทำไม ไหนล่ะพื้ก่องหนังสือล่ะ" ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี มุมปากยกยิ้ม คราวนี้ไม่ใช่สำหรับคู่สนทนา แต่เพื่อแม่ไปย้งสาวจๆ ที่อยู่ในเครื่องแบบสำนักพิมพ์ภายในบูธอีกด้วย

"พอๆ อย่ามาทำหว่านเสน่ห์แถวนี้ นี่หนังสือ ได้แล้วก็ไปเสียที" ก้องภพตักคอแล้วออกปากไล่

ตาณหัวเราะ มือล้วงกระเป๋าทหารบตรมาส่งให้ก่อนจะรับถุงหนังสือ

หลายเล่มแต่เรื่องเดียวกันมาถือไว้ แม้จะออกปากว่ามารับของฟรี แต่เขาซื้อหนังสือเพิ่มอีกจำนวนหนึ่งด้วยทุกครั้ง ถือเป็นการอุดหนุนคนเขียนเอาฤกษ์เอาชัยมาตลอด

"แค่นี้ทำหวงไปได้ ตาณก็แค่ให้กำลังใจน้องๆ ที่ต้องทำงานตรากตรำกับเจ้านายวัยทองเท่านั้นเอง ยังไม่ได้ขอเบอร์ใครสักหน่อย"

"อย่าขอเลย กลัว"

คำตอบที่ได้รับทำให้ชายหนุ่มอดเลิควิวถามทวนไม่ได้

"กลัว? กลัวอะไร"

"กลัวเราจะเอาเบอร์ของเขาไปแล้วไปเลย ั้อร่อยยิ้มเจ้าเสน่ห์ที่หัวานๆ ไปนะ ไม่เคยเห็นเลือกจริงจังสักที เสียตายของ"

"เสียตายเสน่ห์ตาณหรือพี่ก็อง"

"เสียตายเวลาของสาวๆ ที่มานั่งรอตาณนั่นแหละ ไปไป ได้หนังสือแล้วก็กลับไปได้แล้ว" ก้องภพไล่เอาง่ายๆ

"ไล่แฉะ" คำถามและแววตาเป็นประกายที่ได้เห็นทำให้ก้องภพเริ่มลังเลพอได้เห็นอาการตบมือเบาๆ บนกระเป๋าสะพายข้างกายก็นึกรู้

ไอ้ตัวดีมีไม่เด็ด

"บ้าปากอะไรมาให้ เอาออกมาเลย ห้ามอมนะเว้ย!"

"เปลี่ยนใจไม่ไล่ตาณแล้วหรือ จั้นขอกาแพเย็นสักแก้วสิ อี๊หวิวอากาศข้างนอกร้อนจริงๆ กระเป๋ตาณเป็นอะไรไม่รู้ อยู่ดีๆ ก็เหนียวหนืดๆ เปื่อยากชะมัด สงสัยจะร้อนเหมือนเจ้าของ"

ท่าทางทะเล้นของตาณทำให้ก้องภพอดไม่ได้ที่จะส่ายหน้าเบาๆ พलगหันรีหันขวาง ตั้งใจจะเรียกหาเครื่องดื่มที่อีกฝ่ายต้องการมาให้ ยังไม่ทันออกปากใครคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาเสียดก่อนพร้อมแก้วกาแพเย็นจากร้านดัง

"พี่จี๊ดสวัสดิ์ครับ เจอกันทีที่ก็ยังสวยใจดีเหมือนเดิมเลยนะครับ"

ตาณวางถุงหนังสือ ยกมือไหว้ก่อนรับเครื่องดื่มมาดูจนชื่นใจ พलग

ส่งสายตาหวานเป็นประกายไปให้

"นี่พี่สาวฉัน เดี่ยวเถอะเจ้าตาณ เว้นสักคนได้ไหมเนี่ย" ก้องภพ
แก้มงอโยย พลงยื่นมือมารั้งพี่สาวให้ห่างเจ้าน้องชายร่วมโลก แต่ก็กลายเป็น
ตัวเองโดนตีมือดังเพียะ

"ให้มันน้อยๆ หน่อย!" เจ้าของมือบางเอ็ดเข้าให้

"หนังสือใหม่ของแววบุหลันมาหรือยังคะ" เสียงลูกค้ำหน้าบูธดึง
ความสนใจของตาณให้หันไปมอง รอยยิ้มดีใจที่ได้เห็นเมื่อหญิงสาวผู้นั้น
ได้รับหนังสือนิยายเล่มใหม่ล่าสุดของแววบุหลันไปถือไว้ในมือทำให้เขา
อดไม่ได้ที่จะยิ้มตามไปด้วย

"ไม่เชียวมาแจกลายเซ็นที่บูธหรือคะ อยากพบสักครั้ง" เสียงครวญ
ต่อมาได้รับคำขอโทษจากพนักงานขายอย่างอ่อนน้อม

'แววบุหลัน'... แม้จะเป็นนักเขียนชื่อดังในบรรณพิภพ แต่แทบจะ
ไม่เคยมีใครได้พบตัวจริงเลย

"คุณป้าเป็นยังงี้บ้างตาณ สบายดีหรือเปล่า" เสียงของจิราภา
ร้องให้ชายหนุ่มที่กำลังดูคาแฟอมยิ้มฟังคนซื้อและคนขายพูดคุยกันให้
หันกลับมาหา

"สบายดีครับ เพิ่งกลับมาจากสุโขทัย แม่ฝากของมาให้พี่จิดด้วย
ส่วนถุงนี้ของน้องๆ ที่มาช่วยงาน"

ตาณลดแก้วกาแฟวางบนโต๊ะข้างตัว เปิดกระเป๋าหยิบของที่มารดา
ฝากมาส่งให้กับจิราภา พี่สาวคนเดียวของก้องภพ ซึ่งจะว่าไปก็ถือบอสนใหญ่
ของสำนักพิมพ์แห่งนี้

"ขอบใจนะจ๊ะที่อุตส่าห์เอามาให้ด้วยตัวเอง คุณป้าด้วย...ฝากเรียนว่า
แล้วพี่จะตามไปกราบขอบคุณที่บ้านนะ"

"ครับ"

"แล้วของฉันล่ะ" ก้องภพแบมือรอ

ตามยื่นของที่ตัวเองแก้งเก็บไว้หลังสุดไปให้อย่างอ้อยอิ่ง
"ตามให้ถึงมือแล้วนะ นึกว่าไม่เอาแล้วเสียอีก"

ก้องภพเกือบแยกเขี้ยวเข้าให้ แต่ยังสามารถข่มไม่เจ็บของปากมามอง
อย่างชื่นชม

...พระกริ่ง...

หน้าที่การงานของเขาอาจอยู่ในแวดวงบรรณพิภพ แต่เวลาหลังเลิกงาน
ทั้งหมดของก้องภพจะถูกทุ่มเทให้กับวัตถุทางธรรมเหล่านี้

ตามมองอาการปลื้มอกปลื้มใจซึ่งมีต่อสิ่งที่ได้ของก้องภพแล้วหัวเราะ
เบาๆ พลางขยับตัว มือหนึ่งกระชับสายสะพายกระเป๋า อีกมือหยิบถุงหนังสือ
ทำทางของเขาทำให้จิราภาถาม

"จะกลับแล้วหรือ เพิ่งมาเองนะ"

"ทำงานให้แม่เสร็จแล้ว ถึงตัวระบุของท่านมั่งสิครับว่าจะแวะดูหนังสือ
เสียหน่อย ตามไปนะครับพี่จิด พี่ก้อง"

ตามส่งยิ้มอีกครั้งเป็นการส่งท้ายแล้วก้าวถอยออกไปจากบูธง่ายๆ
โดยมีสายตาของจิราภามองส่ง

"อ้าว ตาม! รีบไปไหนล่ะ เดี่ยวสิ"

ก้องภพรีบเงยหน้าจากของฝากที่กำลังชื่นชมไปเรียกไว้ แต่ก็ไม่ทัน
เสียแล้ว ร่างสูงปราดเปรี้ยวที่เดินลับหายไปท่ามกลางฝูงคนทำให้ต้อง
สายหน้าเบาๆ

"มีอะไรอีกล่ะ" จิราภาอดไม่ได้ที่จะเลิกคิ้วถาม อยากรู้ว่าก้องภพ
จะรังตาดันไว้ทำไม

"ก็ยังไม่ได้ถามเลยว่าหมูนี้อาศัยบ้านหรือเปล่านั้นได้นัดไปหา อือ...
เอาไว้โทรไปถามก็ได้มั้ง"

จิราภาสายหน้าให้กับอาการลังเลของน้องชาย หางตาที่มองเห็น
พนักงานสาวๆ ของตัวเองทำตาปรอยมองตามตามันทำให้อดไม่ได้ที่จะ

ส่งเสียงกระแอมในลำคอ ซึ่งก็ได้ผล หลายคนยิ้มเชื่อก่อนจะหันกลับไปสนใจงานของตัวเอง เว้นก็แต่ญาติ เลขาฯ ประจำตัวซึ่งมาช่วยขายหนังสือ ในงานนี้ที่ชัยบกระแสะเข้ามาทำเสียงเสียชีวิต

"มาแป็บเดียวเองนะคะ เสียตายจัง"

"แค่แป็บเดียวก็ทำสาวๆ แถวนี่เลิกมองลูกค้ำกับหนังสือแล้ว ไปๆ ตรงนั้นนะ ลูกค้ำจะถามอะไรหรือเปล่า ไปดูหน่อยสิ" จิราภาขยับหน้า บัญไปไปที่หน้าบุร

ญาติกลัวเราเขาๆ แก่เขินแต่ก็รีบไปทำงานตามคำสั่งโดยดี ถึงอย่างนั้น พอมีพนักงานบางคนขยับมากกระซิบถามว่าชายหนุ่มท่าทางร่าเริงยิ้มง่าย เป็นใคร ก็อ้อมยิ้มตอบได้ทันทีไม่มีเคอะเขิน

"ขวัญใจของที่สำนักพิมพ์"

แหม...ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวคมสัน ท่าทางร่าเริงขี้เล่น จะไม่เป็นขวัญใจของคนที่ได้พบได้รู้จักได้อย่างไรกันแล้ว

"ทำงานที่สำนักพิมพ์หรือคะ ทำไมตอนปฐมนิเทศไม่เห็น" พนักงานชั่วคราวที่สำนักพิมพ์รับมาช่วยในงานสัปดาห์หนังสือโดยเฉพาะเอ่ยน้ำเสียง เสียตายพลางนึกในใจ

...ไปสมัครเป็นพนักงานประจำที่สำนักพิมพ์ดีไหม เพื่อจะได้พบอีก...

"ไม่หรอก แต่เป็นคนคุ้นเคยที่ขาดไม่ได้เลยล่ะ" ญาติตอบแค่นั้น แล้วหันไปสนใจขายของ ปล่อยให้สาวๆ กระซิบกระซาบกันเองอย่างตั้งใจ และยังมีเสียงเสียชีวิตโดยไม่คิดขายความอะไรมากไปกว่านั้นแม้แต่นิดเดียว

หนังสือเล่มใหม่เล่มที่เพิ่งชื่อมาถูกพิศมองจากลูกค้าครั้งแล้วครั้งเล่า จนแน่ใจว่าไม่มีส่วนไหนบอบสลาย รอยยิ้มโล่งใจเผยบนสองข้างแก้ม โดยเฉพาะในยามที่เธอไล่ปลายนี้อลงไปบนนามปากกาที่อยู่บนปกหนังสือ

'แวนบุหลัน'

จะมางานสัปดาห์หนังสือตามประสาคนรักตัวอักษรแล้ว ยังมาเพื่อร่วมกิจกรรมของทางสำนักพิมพ์ในฐานะนักเขียนอีกด้วย

"ขนาดมองหน้าใครไม่ชัดยังอุตส่าห์แอบหนีไปซื้อหนังสือของแววบุหลันคนเดียวได้นะ" มีนาประชด นึกหม่นไส้เพื่อนไปพร้อมกัน ทั้งที่เธอบอกแล้วว่ารอให้เสร็จงานก่อนค่อยไปซื้อหนังสือที่อยากได้ด้วยกัน แต่ลตางค์ก็ยังแอบไปซื้อเองจนได้อยู่ดี

ยัยตางค์... ถ้าไม่ใช่เรื่องหนังสือก็หัวอ่อนดีอยู่หรอก

"มีน... ขอแวนคืนเถอะนะ แค่ต้องขึ้นเวทีก็ตื่นเต็นจะตายแล้วรู้ไหม มองโน่นมองนี่ไม่ชัดเดี่ยวไปทำขายหน้าบนนั้นจะทำยังไง"

"ไม่หรอกน่า ไม่เห็นเนี่ยดีแล้ว จะได้ตื่นเต็นน้อยลงไงล่ะ"

"เดี๋ยวก็ได้พูดผิดๆ ถูกๆ กันพอดี" ลตางค์ป่นอุกกับตัวเอง เจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานของสำนักพิมพ์ที่ขยับเข้ามาใกล้ทำให้มีนายนมือไปรวบสมบัติของเพื่อนมาถือไว้

"ได้เวลาแล้วมั้ง จะไปนั่งดูอยู่หน้าเวทีนะ" พูดจบมีนาก็ลุกไปอย่างรีบที่บอกรวดเร็ว ไม่รอฟังเพื่อนตอบรับหรือปฏิเสธ ลตางค์เลยทำได้แต่มองตามแม้จะเห็นเพียงโครงร่างที่ไม่ค่อยชัดนัก

"พิธีกรกำลังจะขึ้นเวทีแล้ว นักเขียนพร้อมนะคะ" เจ้าหน้าที่ของสำนักพิมพ์ให้สัญญาณ

ลตางค์ส่งยิ้มพลางพยักหน้าไวๆ ก่อนจะลุกเดินไปสมทบกับหญิงสาววัยเดียวกันอีกสี่คนที่เธอได้มีโอกาสรู้จักแล้วเมื่อสักครู่ในฐานะนักเขียนเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้คุยมากนัก คลองจักขุที่พรม้าทำให้เธอต้องเฟ่งสายตาจนแทบกลายเป็นขมวดคิ้ว

"เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ตาเจ็บ?"

ท่าทางประหลาดของลตางค์สะดุดตาน้ำหวาน...เจ้าหน้าที่ประสานงานที่รับหน้าที่ดูแลนักเขียนที่จะขึ้นเวทีทำกิจกรรม

"เปล่าค่ะ พอดีตางค์สายตาสั้น..." ลตางค์บอกเสียงอ่อยในตอนท้าย
 "อ้อ...ใส่คอนแทกแล้วเคืองหรือคะ เอาน้ำตาเทียมใหม่" น้ำหวานเสนอ
 อย่างมีน้ำใจ

"ตางค์ไม่ได้ใส่คอนแทกหรอกค่ะ" ลตางค์ตอบไม่ค่อยเต็มเสียงนัก
 นึกในใจว่าน้ำหวานอาจจะกำลังประหลาดใจที่ได้เห็นคนสายตาสั้นแต่
 ไม่มีแว่นตา แถมยังไม่ใส่คอนแทกเลนส์อีก

"อ้อ...ลืมแว่นตาหรือคะ มองเห็นหรือเปล่า"

"เห็นค่ะ เพียงแต่มัวหน้อย เห็นหน้าใครไม่ค่อยชัดนักเท่านั้นเอง
 แต่รับรองว่าทำกิจกรรมบนเวทีได้แน่ๆ ค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะคุณหวาน"
 ลตางค์หัวเราะเบาๆ พยายามให้กำลังใจตัวเองไปพร้อมกันด้วย

"สวัสดีค่ะ ขอต้อนรับเพื่อนๆ นึกอ่านและสื่อมวลชนทุกท่าน..."
 พิธีกรสาวบนเวทีเริ่มดำเนินรายการ ทำให้นักเขียนทั้งหมดต้องเตรียมตัว
 คนแรกที่ถูกขานชื่อซึ่งไม่ใช่ลตางค์ก้าวนำขึ้นไปก่อนพร้อมรอยยิ้ม

"ทางนี้ค่ะ บันไดสองขั้นนะคะ"

ลตางค์ยิ้มเขินเมื่อได้ยินน้ำหวานกระซิบพลางยื่นมือแตะที่อ่นแขน
 ช่วยนำส่งไปจนถึงข้างเวทีราวกับเธอเป็นเด็กเล็กๆ ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้
 เริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าความคิดของเพื่อนตัวดีจะเข้าท่า แต่หูก็คอยฟังเสียง
 จากพิธีกร กระทั่งได้ยินชื่อนามปากกาของตัวเอง จึงก้าวขึ้นไปโดยมีมือ
 ของน้ำหวานส่งไปเท่าที่พอจะทำได้

เสียงปรบมือรับทำให้อลตางค์ใจสั่นแต่ก็พยายามกลบเกลื่อนความตื่นเต้น
 ด้วยรอยยิ้ม แนะนำตัวเองตามคำถามนำที่ถูกส่งมาจากพิธีกร และตอบ
 ข้อซักถามอื่นๆ อย่างตั้งใจ ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดีที่สุด

ถุงหนังสือในมือที่เริ่มมากขึ้นทำให้ตาฉมับหัวเราะกับตัวเองเบาๆ พลัง
 นึกซึ่งใจว่าน่าจะกลับบ้านเสียก่อนที่จะหมดทั้งเงินและแรงหัวหนังสือ

ทั้งที่ตั้งใจว่าจะซื้อให้น้อยที่สุด แต่เอาเข้าจริงพอได้เดินชมงานเขาก็อดไม่ได้ตามประสาคนรักการอ่านที่เสพตัวหนังสือเหมือนสูดอากาศหายใจ โทรศัพท์มือถือที่ตุงขึ้นทำให้เขาต้องรีบเลื่อนมือไปแตะปุ่มรับที่สายสมอลล์ทอล์กซึ่งต่อไว้เพื่อจะได้ไม่ต้องล้วงกระเป๋าหยิบโทรศัพท์มาแนบหู

"ครับแม่" ตามตอบรับไปก่อนที่คนโทรเข้าจะได้เริ่มพูดเสียด้วยซ้ำ

"เรียบบร้อยหรือยังตาณ จะกลับบ้านหรือยังลูก"

"ถ้าแม่หมายถึงเงินในกระเป๋าตาณล่ะก็ หหมดเรียบบร้อยแล้ว ได้หนังสือมาหลายเล่มเลย กลับไปตาณจะขอเบิกนะแม่"

"ไหนบอกว่าคุณอยู่ไหน ทำไมหมดตัวได้ล่ะ" เสียงแม่หัวเราะเบาๆ แวบมาตามสาย

"นั่นสิ ตาณว่าคุณอยู่แล้วเชียว ตบะแตกจนได้ เอาเป็นว่าตาณมาทำงานให้แม่...แม่ก็รับเป็นเจ้าของให้ตาณหน่อยเถอะนะ เตี่ยวตาณจะรีบกลับไปเบิกเลย" ชายหนุ่มเหมาเอาตื้อๆ โมเมเสริจสรรพให้มารดาเป็นนายทุน

"จะมาเอาที่โม่งละ เย็นนี้แม่ต้องไปงานเลี้ยงนะ จะกลับมาทันหรือเปล่า แล้วหนังสือที่บอกว่าไปรับให้นะ แม่จะได้เห็นวันนี้ใหม่เนี่ย"

"โห ถ้าแม่บอกว่าให้ตุงคั้นะ ตาณกลับบ้านเตี่ยวนี้เลย อีกครึ่งชั่วโมงถึงชอกระที่ถอลอยแก้วเย็นๆ ถ้วยหนึ่งถ้วยนะแม่ แก้วร้อน"

"สั่งเชียวนะ ได้จ้า แม่จะคอย"

ปลายสายที่ตัดไปแล้วทำให้ตาณยังมีอยู่คนเดียว ครอบครัวยุติเหสิอแค้ เขากับแม่สองคนทำให้ตาณค่อนข้างสนิทกับท่าน สำหรับตาณแล้ว แม่คือทุกอย่างในโลก ซึ่งเขาก็รู้ว่าในสายตาและหัวใจแม่ เขาคือที่สุดของความรักเช่นกัน

"นักเขียนในดวงใจที่เป็นต้นแบบคือคุณแวนบุหลันค่ะ"

ชื่อนามปากกาที่ได้ยินจากเวทีกิจกรรมที่ตัวเองกำลังจะเดินเลียบผ่านไปหยุดสองเท้าของตาณเอาไว้ ไบหน้าคมสันเบือนไปมองเวที รอยยิ้มบางๆ ระบายบนไบหน้า

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาได้ยินว่า 'แวนบุหลัน' คือต้นแบบในดวงใจของนักเขียนรุ่นใหม่ และสำหรับเขาแล้ว แม้ไม่คิดยึดอาชีพนักเขียน แต่ 'แวนบุหลัน' เป็นนามปากกาที่ไพเราะที่สุด ทุกครั้งที่ได้ยินการพูดถึงอย่างชื่นชม เขาจึงอดปลื้มใจไปด้วยไม่ได้เสมอ

ดวงตาวาริทอดมองหญิงสาวตัวเล็กบางที่กำลังตอบพิธีกรถึงความประทับใจที่เธอมีต่อ 'แวนบุหลัน' อย่างสนใจ

"ภาษาในงานเขียนของคุณแวนบุหลันกระทบหัวใจและแสดงให้เห็นถึงความรัก ไม่ว่าจะเป็นรักอย่างหนุ่มสาว รักอย่างคนในครอบครัว หรือกระทั่งรักชาติบ้านเมือง พอได้อ่านก็รู้สึกเหมือนหัวใจได้รับการกลมเกลียวโยนโยนจนรู้สึกว่านิยายไม่ใช่แค่เรื่องประโลมโลก แต่ยังปลอบประโลมหัวใจได้ด้วยก็เลยอยากจะเป็นนักเขียนให้ได้บ้างนะคะ"

คำตอบที่เปลี่ยนด้วยน้ำเสียงสดใสที่ได้ยินทำให้ตาณนึกเสียดาย
...น่าอัศจรรย์กลับบ้านไปฝากแม่...

ความรู้สึกของหญิงสาวบนเวทีที่มีต่อ 'แวนบุหลัน' ทำให้ตาณพิศมองไบหน้าของเธออย่างจริงจัง รู้สึกคุ้นตาจนเพลอขมวดคิ้ว แต่ครูเดียวเท่านั้นดวงตาก็เป็นประกายเพราะจำได้

...ผู้หญิงตัวเล็กที่เขาเดินชนนี่นา...ท่าทางทั้งรักทั้งห่วงหนังสือที่ตกพื้นของเธอยังชัดเจนในความทรงจำ

เป็นนักเขียนเสียด้วย มีน้ำละ รักหนังสือหนักหนา

จากที่ตั้งใจจะกลับบ้านเสียที สุดท้ายก็กลายเป็นว่าตาณขยับไปยืนพิงเสาต้นใหญ่ พังการสัมภาษณ์นักเขียนหน้าใหม่ที่ชื่อลต่างค์ตั้งแต่ต้นจนจบไปเสียอย่างนั่นเอง

บทที่ 2

หนังสือปกสีหวานภาพวาดสีน้ำที่อยู่บนสุดของหนังสือตั้งใหญ่ซึ่งถูกรื้อออกจากถุงที่ลูกชายถือกลับมาบ้านทำให้หญิงวัยกลางคนรามือจากแจกันกุหลาบสีขาว เลิกคิ้วน้อยๆ มองพลางนึกประหลาดใจ โดยเฉพาะเมื่อไล่สายตาดูชื่อนามปากกาผู้เขียนและชื่อสำนักพิมพ์ที่แม่จะครองอันดับทางการตลาดเป็นสำนักพิมพ์ขายดีลำดับต้นๆ แต่ก็ไม่ใช่นักพิมพ์ที่ท่านขอให้เขาช่วยเป็นธุระแวะไปหาที่งานสัปดาห์หนังสือ

"ชื่อมาเหרותาน"

คุณบุหลันหันไปหาพ่อตัวดีที่กำลังนั่งพับเพียบกินกระเทียมลอมยแก้วตรงหน้า ท่าทางสบายอารมณ์เป็นที่สุด

"เค้าไม่ยอมแจกฟรี ตานก็ต้องซื้อสิแม่" คำตอบที่ได้รับทำให้คนเป็นแม่แทบจะค้อนเข้าให้

"แน่ละสิ ไม่ใช่สำนักพิมพ์ของก้องนี่ เราจะได้ไปทำดาวหวานขอฟรีมาได้ ว่าแต่นึกยังงั้นซื้อนิยาย นักเขียนใหม่ด้วยหรือเปล่า แม่ไม่เคยได้ยินชื่อ... ลตางค์"

"คนเขียนเค้าบอกว่าแรงบันดาลใจให้เริ่มเขียน... มาจากตัวหนังสือ

ของ 'แววบุหลัน' ตามเลยอยากรู้ว่าบันดาลใจแบบไหน" ชายหนุ่มตอบทั้งที่ตาจ้องมองโทรทัศน์ซึ่งกำลังฉายภาพยนตร์โฆษณาที่แสดงโดยนักแสดงหญิงที่เขารักมากที่สุด และกำลังนั่งอยู่ข้างๆ เขาตอนนี้

ดวงตาคุณบุหลันอ่อนแสง นึกเข้าใจเหตุผลของลูกชายที่ยอมควักกระเป๋าซื้อหนังสือนิยายเรื่องนี้มากขึ้น แต่ก็ยังอดไม่ได้ที่จะถามต่อ

"สวยไหม"

คำถามใหม่ของแม่ทำเอาตาฉุนหัวเราะเสียงดัง แต่ยังไม่วางมือจากข้อของหวานที่กำลังเพลิดเพลิน

"คนในโฆษณานะเหรอ สวยสิ แม่ตานี่นา" เสียงของตานติตแวลือเลียน

"คนเขียนหนังสือเล่มนี้ต่างหาก สวยไหม" คุณบุหลันชูหนังสือในมือทวนคำถาม

"แม่กล่าวหาตานะนี่ เห็นตานเป็นผู้ชายยังงั้น"

"ก็เพราะเห็น...รู้ว่าเป็นยังไงนะสิถึงถาม อย่างตานนะ ถ้าไม่ใช่พวกเท็กซ์บู๊...สารคดี หรือหนังสือท่องเที่ยว ก็แทบจะไม่ปรายตามองขนาดหนังสือของแม่ว่าจะยอมอ่านยังต้องบังคับขยักเย็น แล้วนี่ถึงขั้นยอมเสียทรัพย์ควักกระเป๋าซื้อ...จะไม่ให้แม่สงสัยได้ยังไง"

"แหม...แต่ตานก็อ่านหนังสือของ 'แววบุหลัน' ทุกเรื่องนะแม่ อ่านไปก็คิดถึงเงินไป ค่าต้นฉบับจลอยมา...ค่าเล่นหนังเล่นโฆษณา จงกลายเป็นเงินทุนของตาน เพียง!"

ท่าทางทะเล้นของลูกชายทำให้คุณบุหลันอดไม่ได้ที่จะตีเพ็ยะเข้าให้ที่ท่อนแขนแข็งแรง หลายปีแล้วที่คุณบุหลันเลี้ยงดูลูกชายคนเดียวด้วยน้ำพักน้ำแรงในวงการบันเทิงควบคู่ไปกับงานเขียนในวงการวรรณกรรม สำหรับวงการหลังอาจจะพิเศษอยู่สักหน่อยตรงที่ท่านไม่เคยเปิดเผยตัว แม้จะใช้ชื่อนามปากกาใกล้เคียงกับชื่อจริงของตัวเอง แต่คุณบุหลันไม่เคย

ออกตัวเลยสักครั้งก็คือ 'แววบุหลัน'

'ไม่อยากจะให้คนอื่นอ่านชื่อหนังสือเราเพราะตีตกภาพจากทีวี ให้เขาซื้อ เพราะชอบตัวหนังสือของเราดีกว่า'

คุณบุหลันเคยให้เหตุผลอย่างนั้นเมื่อลูกชายหรือก้องภพ ผู้รับหน้าที่เป็นบรรณาธิการดูแลงานเขียนที่ท่านจับปลัดจับผลูเข้าไปมีโอกาสดำถาม ซึ่งนั่นก็คือเหตุผลสำคัญที่ทำให้ 'แววบุหลัน' ไม่เคยปรากฏตัวที่ไหนเลย กลายเป็นนักเขียนที่ไม่เคยมีใครได้พบเห็นตัวตน ทั้งที่ใบหน้าออกสื่อต่างๆ อยู่แทบจะทุกวัน

"นามปากกาเพราะดี แปลกด้วย จะอ่านจริงหรือเรา" คุณบุหลันหันกลับมาถามถึงหนังสือในมือ

"อ่านสิแม่ ชื่อมาแล้วนี่ ว่าแต่หมดเนี่ยหกพัน...แม่รับปากเป็นเจ้าของให้ตาจนแล้วนะ"

"จ่ายไปก่อนสิ เอาไว้มีแล้วแม่จะคืนให้" คุณบุหลันตอบหน้าตายโดยไม่ให้คำมั่นว่าจะคืนให้เมื่อไร อย่างไร ตามองบรรดาหนังสือทั้งหลายของลูกชายที่แม่จะแพงหนักหนา แต่ก็รู้ว่าตาจนจะอ่านและถนอมเป็นอย่างดี

รสนิยมหนึ่งที่เหมือนกันไม่ผิดเพี้ยนของตัวเองและลูกชายคนเดียว คนนี้เห็นจะเป็นเรื่องการอ่าน เสียเท่าไรเท่ากัน หลายครั้งที่เงินหมดกระเป๋า ก็เพราะหนังสือ แต่คุณบุหลันกลับไม่คิดว่าเป็นการเสียแต่ฝ่ายเดียว

...ความรู้...ใช้เงินซื้อหาความรู้ใส่ตัวไม่ใช่การเสียเปล่าแน่ ไม่อย่างนั้น ท่านจะมีเรื่องราวให้ถ่ายทอดและเลี้ยงลูกมาจนปานนี้ได้หรือ

"ไม่ต้องคืนตาจนก็ได้แม่ คืนแบ่งก็แล้วกัน สิ้นเดือนใบทองหนังสือมาแล้วตาจนจะเอามาให้"

พอตัวตี๋มระรื่นรีบยื่นกำหนดเวลาหมับ ไม่เปิดช่องว่างให้เสียโอกาส จนคนเป็นแม่เริ่มลั้งแลแล้วว่าไอ้ที่คิดว่าเป็นแม่ เป็นผู้นำครอบครัวนั้น ทุกวันนี้ยังเป็นแบบนี้หรือเปล่า

โลกข้างนอกหมุนเร็วขึ้น ลูกชายโตขึ้น ความคิดความอ่านก็เริ่มจะกลายเป็นล่องหน้าแม่ไปหลายขั้นรำไรแล้ว

"วันนี้แม่จะไปงานเลี้ยงที่ไหน เดี่ยวตาณขับรถให้เอง เสร็จงานแล้วแม่ก็โทรเรียก แล้วตาณจะรีบวิ่งไปรับเลย รับรองว่าแม่รอไม่นาน"

คุณบุหลันยิ้มให้ลูกชาย ในขณะที่โลกของตาณหมุนไปข้างหน้า... ไวก่อน โลกของท่านทำท่าจะหมุนกลับช้าๆ จากที่เคยได้ดูแลรับส่ง วันนี้ต้องกลายเป็นฝ่ายได้รับบ้างแล้ว

"รออยู่ที่งานก็ได้ ไม่ต้องจอดรถไปมาหรอก"

คุณบุหลันไม่ชวนลูกชายเข้าไปในงานด้วยกินเพราะรู้ว่าเจ้าตัวไม่ชอบเป็นจุดสนใจจนกลายเป็นคนไม่ชอบอยู่ใกล้สื่อมวลชนสักเท่าไร แต่คำตอบที่ได้รับกลับมาก็ทำให้ต้องสายหน้าไม่รู้จะว่าอย่างไร

"ไม่เอาดีกว่า ตาณว่าจะแวะไปหาพี่เพชรสักหน่อย เห็นว่าวันนี้จะออ디션นักร้องใหม่ที่ผับ สาวๆ ในงานที่แม่ไปตาณเห็นในที่วิบวับอยู่แล้ว ไปดูหน้าใหม่ดีกว่า"

นั่นอะไร โลกของลูกชาย...วันนี้นอกจากจะหมุนไวกว่าคนเป็นแม่แล้วยังดูเหมือนว่าจะหมุนในมุมและทิศที่แม่อย่างท่านอยากจะหยิกเหน็บเข้าให้เสียที่จริงๆ

กระท่อนลอยแก้วหมดถ้วยในเวลาไม่นานนัก มารดาแยกไปแต่งตัวเตรียมไปงานเลี้ยงค่านี ทำให้ตาณได้มีโอกาสนอนเอกเขนกตรงมุมโปรดริมระเบียง ที่มองออกไปจะเห็นกอกุหลาบสีขาวซึ่งกำลังผลิดอกอวดทั้งรูปและกลิ่นหอมกรุ่นจนฟัง มีโอใหญ่ขยับรื้อหนังสือที่ชนชื่อมาเปิดอ่าน แต่แทนที่จะหยิบเที๋กซึ่บู๊กอย่างเคย กลับหยิบนิยายปกสีน้ำมาพลิกอ่านคำโปรยทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ตาณเหลือบตาไปมองต้นเสียง พอเห็นว่า

เป็นโทรศัพท์ของมารดาที่ถูกวางทิ้งไว้บนโต๊ะก็เลิกสนใจ เลื่อนสายตากลับมายังตัวหนังสือที่อ่านค้างต่อ ไม่คิดจะเดินไปหยิบมามองหรือรับแทน ตั้งใจทิ้งไว้ให้กลายเป็นหมายเลขที่ไม่ได้รับเพื่อให้เจ้าของเครื่องได้เห็นเอง แม้ว่ามันจะดังต่อมาก็อีกพักใหญ่ แต่พอเงียบไป โทรศัพท์ที่บ้านที่มุมห้องก็ดังขึ้นแทนที่

ถึงอย่างนั้นตาดนก็ยังไม่ขยับตัว ปล่อยให้เป็นที่ของเด็กสาวรูปร่างท้วมวิ่งเข้ามารับสาย กระทั่งได้ยินเสียงค๊ะๆ และขอให้คอยสักครู่จึงเงยหน้าไปมอง

"ใครเหรอเอ้"

"คุณพัฒน โทรหาคุณท่านคะ"

ร่างสูงขยับเปลี่ยนอิริยาบถจากอาการทอดตัวนอนสบายมานั่งตัวตรงทันทีเมื่อได้ยินว่าใครโทรเข้ามา พลังพยักหน้าให้เอ้ที่บอกว่าจะไปตามมารดาของเขาเป็นเชิงอนุญาติ

ทันทีที่ร่างของเอ้กลับสายตา ตาดนก็หยัดตัวลุก เดินไปยกหูโทรศัพท์ที่ถูกวางพักไว้ให้คอยขึ้นมาทั้งที่รู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนที่ปลายสายต้องการจะคุยด้วย

"แม่กำลังแต่งตัวเตรียมไปงานเลี้ยงเย็นนี้ครับ... น่าจะนาน คุณพัฒนมีอะไรฝากผมไว้ก็ได้" ตาดนบอกเสียงเอื่อยเหมือนไม่มีอะไร แต่คนปลายสายถึงกับชะงัก

... ไม่นึกว่าลูกชายคุณบุหลันจะอยู่บ้าน...

"ตาดนเหรอ เป็นไงบ้าง ไม่ได้คุยกันนานเลยนะ สบายดีใช่ไหม"

"สบายดีครับ" น้ำเสียงของตาดนฟังสุภาพผิวดิวสัย แต่เป็นเสียงที่เขาจะเลือกใช้กับบางคน โดยเฉพาะพี่พัฒนที่ดูเหมือนจะได้ฟังเสียงแบบนี้อยู่บ่อยๆ

"ลุงตั้งใจจะไปรับแม่ตามไปงานเลี้ยงเย็นนี้ ไหนๆ ก็ไปงานเดียวกัน ผากตามบอกคุณบุหลันหน่อยได้ไหม ลุงจะไปรับหกโมง"

"ไม่รบกวนคุณพัฒน์ดีกว่าครับ วันนี้ผมว่าง...ตั้งใจจะไปส่งแม่เอง"

"งั้นก็ไม่เป็นไร ลุงแค่เป็นห่วงนะ คำมีดีไม่อยากจะให้คุณบุหลันขับรถเอง" พี่พัฒน์ที่เตรียมใจไว้แล้วว่าจะถูกตัดรอนไม่ถึงต้น

"อย่าให้ต้องเป็นการของคุณพัฒน์เลยครับ ผมดูแลแม่ได้ ถ้าคุณพัฒน์ไม่มีอะไรแล้วก็แค่นั้นครับ สวัสดีครับ" เสียงพี่เท้าที่จำได้ขึ้นใจ แวบติดหูทำให้ตามเล็งที่จะตัดบท ก่อนจะลุดหูโทรศัพท์วางลงบนเบาะ ไม่สนใจว่าคนในสายจะคิดอย่างไร

"อ้าว..."

ลูกชายที่ยืนข้างโต๊ะวางโทรศัพท์ทำให้คุณบุหลันพูดได้แค่นั้น ในขณะที่ตามทำหน้าที่เป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แถมยังทำเสียงละห้อยอ่อน

"หิวจังแม่ กระท้อนลอยแก้วไม่ค่อยอยู่ท้องเลย มีอะไรหนักท้องให้ตามกินอีกบ้างไหม"

คุณบุหลันได้แต่ส่ายหน้าน้อยๆ อ่อนใจ พลังหันไปเรียกเด็กมาเตรียมอาหารให้คนที่อ้างว่าหิวๆ แต่ตาไม่มีแววโหยเลยสักนิด และก็ยังอดเหน็บให้ไม่ได้

"เหลือใส่ปิ่นโตไว้ข้างนะเออ แล้วเย็นนี้ก็เอาขึ้นรถให้คุณตามด้วย เพื่อเขาจะนั่งดูอดิชั่นหนังกรองผ่านมือถือในรถพนักงานเลี้ยงเฝ้าแม่"

ตามหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ก่อนจะเดินไปทิ้งตัวนอนเอกเขนกหยิบนิยายปกสีหวานมาอ่านต่อด้วยท่าทางสบายใจเหมือนเดิม แต่เมื่อไม่ได้ยินเสียงพี่เท้าของแม่จากไปไหนก็อดไม่ได้ที่จะเหลือบตามอง

สีหน้าครุ่นคิดของท่านที่มองโทรศัพท์มือถือถือทำให้แววตาของท่านกลายเป็นหนึ่งลึก ก่อนจะหันกลับมาทำเป็นสนใจหนังสือในมือ แต่หูยังเงี่ยฟัง

กระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าของแม่ก้าวห่างออกไปโดยที่เขาไม่ได้ยินเสียงท่าน
ต่อสายโทรศัพท์ที่ไปหาใครทั้งนั้น

มือใหญ่ลดหนังสือลงวางบนหน้าอก ตาตัวตมองโทรศัพท์มือถือของ
มารดาที่ยังถูกวางทิ้งไว้บนโต๊ะเหมือนเดิม เหมือนเจ้าของตั้งใจจะทิ้งไว้
ไม่แตะต้อง เสียงถอนหายใจของท่านผ่านริมฝีปากออกมาแผ่วเบาอย่าง
โล่งใจ

ขอบคุณครับแม่...

ศิวายา

•
บทที่
3

"อยู่ไหนตางค์ ยังมาไม่ถึงอีกหรือ" เสียงเร่ร่อนทางโทรศัพท์ทำให้
ลตางค์ที่กำลังซอຍเท้าเดินไวจวนเกือบกลายเป็นวิ่งหน้าเปลี่ยนสี

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนภายใต้กรอบแว่นตาสีม่วงเข้มฉายแววหวาด
เพราะกำลังนึกภาพใบหน้าของคนพูดไปพร้อมกันด้วย เธอพยายาม
เดินเลี่ยงผู้คนที่เดินประปรายอยู่ตรงหน้าด้วยจิ้งหะมีเท้าที่ช้ากว่าอย่าง
รีบเร่ง แต่ดูเหมือนจะเร็วไม่ได้อย่างใจนัก

อาการกระหืดกระหอบ สองมือหอบกระเป่าเอกสารพะรุงพะรัง และ
บนไหล่มีสายสะพายของกระเป่าสำหรับใส่คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ทำให้
ลตางค์ที่ดูตัวเล็กอยู่แล้วเหมือนเด็กยิ่งขึ้นไปอีก

"กำลังลงรถไฟฟ้าคะคุณปาน อีกไม่เกินสิบนาทีน่าจะถึง"

"รถไฟฟ้า! ปานนี่แล้วเนี่ยนะ เร็วหน่อยได้ไหม นี่มันประชุมกับ
ผู้บริหารนะ ไม่ใช่นัดเด็ด"

"ขอโทษค่ะ" ลตางค์ไม่รู้จะพูดอะไรดีไปกว่านั้น แม้รู้ว่าการที่ปานทิพย์
... หัวหน้าฝ่ายของเธอล้มเอกสารที่ต้องใช้ประชุมไว้ที่บ้านไม่ใช่ความผิดของ
ตัวเอง

ที่รู้และทำให้ร้อนใจมีแค่การประชุมที่กำลังรอเอกสารทั้งหมดนี้สำคัญมาก แต่ที่พักของปานทิพย์ที่อยู่ไกลจนเกือบจะถึงซานเมืองทำให้เธอไปกลับไวกว่าไม่ได้จริงๆ

"ให้อีกแค่ห้านาที รีบวิ่งเดี๋ยวนี้เลย เร็วเข้า" กระแสหยุดหงิดในเนื้อเสียงของปานทิพย์ทำให้ลตางค์ต้องรีบรับคำ เร่งฝีเท้าไวขึ้นทั้งที่เหนื่อยเอาเรื่องอยู่แล้ว พลังนึกห่วงสถานภาพการทำงานของตัวเองในเวลานี้ที่ยังเป็นเพียงแค่พนักงานทดลองงานเท่านั้น

จะผ่านทดลองงานไปได้หรือเปล่า ทำไมมันถึงได้ดูเหมือนจะยากลำบากขึ้นทุกวันแบบนี้

คือเหมือนชอบตาซึ่งคลื่นน้อยๆ ขมวดเข้าหากัน รู้ตัวว่าวันนี้หน้าตาตัวเองคงดูไม่ค่อยดีนัก หมุ่นเธอยุ่งหลายอย่าง ทั้งงานประจำตอนกลางวันและงานส่วนตัวที่เธอรัก หลายคืนแล้วที่ลตางค์ได้นอนเกินสามชั่วโมงไปไม่กี่มายน้อยเพราะมีเว็บบล็อกเขียนนิยาย แม้จะเพลียเพราะพักผ่อนน้อย แต่ลตางค์ก็ไม่คิดใช้เป็นข้ออ้างติดออดเวลาที่ต้องทำงานประจำ ตรงข้ามเธอลับยิ่งพยายามให้หนักขึ้นเพราะไม่อยากให้ใครว่าเอาได้ว่าทำงานส่วนตัวจนพานเสียไปหมด

แม้วันนี้จะสามารถทำให้ความฝันที่อยากจะเป็นนักเขียนเกิดขึ้นได้จริงแล้ว แต่ลตางค์ก็ยังอยากทำงานประจำตามที่รำเรียนมา และหวังว่าจะประทับใจประทับใจทั้งสองงานไปพร้อมกันให้ได้จนสุดความสามารถ

ลตางค์สาวเท้าไวไปตามทางเชื่อมระหว่างสถานีรถไฟฟ้ามหานครที่ทอดยาวไปสู่ศูนย์การค้าชื่อดัง ซึ่งเป็นเส้นทางไปสู่อาคารสำนักงานของบริษัทที่เธอเพิ่งได้เข้าเป็นลูกจ้างซึ่งเช่าพื้นที่อยู่ถึงสองชั้น เอกสารในมือที่ทำท่าจะเลื่อนหลุดทำให้ลตางค์ต้องเลื่อนปลายนิ้วไปประคอง แต่ก็พลาดทำร่วงเสียงดังจนได้

"อ๊อย! ยิ่งรีบยิ่งช้า" ลตางค์ครางกับตัวเองพลางรีบก้มลงเก็บแฟ้มงาน

พองเยหน้าขึ้นมา สายตาก็ตันสะดุดเข้ากับร่างเล็กของเด็กหญิงที่น่าจะอายุไม่ถึงห้าขวบ กำลังทำท่าละล้าละลึงเบะปากเตรียมจะร้องไห้รอมร่ออยู่ไม่ไกลนัก

เด็กหลงทางหรือเปล่า...พ่อแม่ไปไหนกัน

ผู้คนที่เดินไปมาบางตาและไม่มีทีท่าจะสนใจเด็กหญิงเลยสักนิด ทำให้ลตางค์รู้สึกไม่สบายใจจนเริ่มหันรีหันขวาง สงสารเด็กพอๆ กับที่นึกห่วงเจ้าหน้าที่ที่กำลังรอเอกสารเข้าประชุม

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำศูนย์การค้าอยู่ไม่ไกลนัก ทำให้เธอนึกหวังว่าเดี๋ยวเขาคงจะเข้ามาดูแลให้ความช่วยเหลือเด็กน้อย จึงตัดใจก้าวเท้าเดินต่อไปเพื่อไปทำธุระของตัวเอง แต่ก็ยังอดปรายหางตามองไม่ได้ว่าเจ้าหน้าที่ที่เธอแอบฝากความหวังไว้จะเข้าไปหาเด็กหญิงแล้วหรือยัง

"อ้าว!"

ร่างของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่หายลับตรงซอกข้างร้านแห่งหนึ่งก่อนที่她会เดินมาถึงเด็กหญิงทำให้ลตางค์ร้องออกมา คราวนี้สองเท้าของเธอหยุดนิ่ง ลังเลทันที

เสียงร้องไห้กระซิกของเด็กน้อยดังขึ้น แม้จะไม่ถึงกับร้องจ้า แต่ก็ดังมากพอแล้วสำหรับลตางค์ที่ตรงออกมาเบาๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไปหาเด็กหญิงเพราะตัดใจทิ้งไม่ลงเสียแล้ว

"น้องคะ ไม่ร้องนะ มากับใครเอ่ย คุณพ่อหรือว่าคุณแม่"

ลตางค์ย่อตัวลงให้ใบหน้าเสมอกับเด็กหญิง อาการยกมือเช็ดน้ำตาบ่อยๆ และดวงตาคลอหน่วยด้วยหยาดน้ำแดงก่ำที่ได้เห็นมีแต่จะย้าว่าปล่อยทิ้งไว้แบบนี้ไม่ได้ แม้รู้ทั้งรู้ว่าตัวเองอาจต้องเจอตร้อนที่ไม่รีบไปให้ถึงออฟฟิศเสียทีก็เถอะ

"พี่จะพาไปหาคนช่วยตามหาคุณแม่นะ" ลตางค์บอกพลางรวบรวมเอกสารทั้งหมดไปไว้ในมือข้างหนึ่ง เพื่อให้อีกข้างว่างพอที่จะจับลูกเด็กหญิง และ

นี่ก็ลอบตัวเองไปด้วยเสรีจสรพร

*แบบเดียวกันว่า แค่ว่าไปส่งที่ประชาสัมพันธ์ประจำศูนย์การค้าเท่านั้นเอง
ไม่นานหรอก*

อารามมัวสนใจจะพาเด็กหญิงไปหาคนช่วยตามหาผู้ปกครองทำให้
ลตางค์ไม่ทันได้เห็นสายตาของชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีมองมาจากทางเชื่อม
ระหว่างอาคารศูนย์การค้าและอาคารสำนักงานอย่างสนใจ มุมปากยกยิ้ม
แววตาอ่อนแสงละมุน พอใจกับภาพที่ได้เห็น

ตาณนั้นมองเด็กหญิงตัวเล็กที่ดูเหมือนจะพลัดหลงกับผู้ปกครอง
อย่างซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งแล้ว กำลังจะก้าวเท้าเข้าไปหา แต่เสียงแฟ้มเอกสาร
ที่ตกลงพื้นเสียดังทำให้ชะงักเสียก่อน ความรู้สึกคุ้นตาในยามที่เธอ
เงยหน้าขึ้นมาทำให้อดไม่ได้ที่จะลองคิดว่าเคยเห็นที่ไหน กระทั่งจำได้ว่า
เธอคือนักเขียนหน้าใหม่ที่เขาเคยพบที่งานสัปดาห์หนังสือเมื่อหลายวันก่อน
แต่วันนี้แปลกตาเพราะแว่นสายตากรอบเข้ม

อาการละล้าละลังของเธอก่อนหมุนตัวกลับไปหาเด็กหญิงทำให้เขา
เลือกที่จะยืนนิ่ง คิดว่าพอจะเห็นท่าทางรีบร้อนของเธอ ไม่นึกว่าสุดท้าย
จะยอมเสียเวลาช่วยเด็ก

ลตางค์...นามปากกาของเธอตั้งขึ้นในความคิด

นิยายของเธอเขาอ่านจบภายในเวลาชั่วข้ามคืน ฝีมืออาจไม่ถึงขั้นพอจะ
ทำให้ซาบซึ้งจนเก็บไปเป็นความประทับใจให้หยิบขึ้นมาอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า
แต่ก็มากพอที่จะทำให้เขายิ้ม และอ่านรวดเดียวถึงบรรทัดสุดท้ายได้อย่าง
สนุกสนานเพลิดเพลิน

การได้พบคนเขียนโดยบังเอิญอีกครั้งวันนี้ ได้เห็นน้ำใจของเธอที่มี
ให้เด็กน้อยแปลกหน้า ทำให้ตาณคิดว่าไม่เสียที่ที่อุดหนุนนิยายของเธอ
และจากนี้ไป...ถ้าเธอจะเดินต่อไปบนเส้นทางสายวรรณกรรม เขาก็คงจะต้อง
เสียทรัพย์อุดหนุนนิยายที่คนเขียนไม่ใช่แววบุหลันเป็นประจำเสียแล้ว

กาแพร์อ่อนหอมกรุ่นที่ถูกวางลงบนโต๊ะใกล้มือทำให้ตาคนที่กำลังนั่งมองหน้าจอคอมพิวเตอร์เงยหน้าไปมองพร้อมรอยยิ้ม

"ดีใจจังที่เข้าออฟฟิศวันนี้ เลยได้มีโอกาสดื่มกาแฟฝีมือพี่ขวัญ ขอบคุณครับ ไปเที่ยวเป็นไงมั่ง ตานคิดถึงทุกวันเลยนะ"

"เอาคำหวานมากำลักรักแล้วนะคะ นี่คะของฝาก กำลังคิดอยู่เชื่อว่า เย็นนี้จะชวนคุณแบ่ไปหาที่บ้าน โชคดี...คุณตามเข้าออฟฟิศ"

ถัดจากกาแฟ ถูกระดาษสีน้ำตาลก็ถูกวางลงตรงหน้า ตานเลิกคิ้วน้อยๆ แต่ใบหน้ายังแต่มยิ้มละไม

"อะไรครับเนี่ย จริงๆ แล้วแค่พี่ขวัญกลับมาทำงานเสียทีก็เป็นของฝากอย่างดีของท่านแล้วนะ" ปากพูดอย่างนั้น แต่มือก็ขยับถุงมาเปิดดูของข้างในตาเป็นประกาย

"นี่ถ้าไม่มีคุณแบ่นะ พี่ต้องหลงคุณตามเข้าสัปดาห์ เสียอีกคะ ยืนยันว่าไปอัมพวาจริงๆ ส่วนผ้าทอของคุณอาบุหลั่นนะคะ พี่ขอถือโอกาสรบกวนฝากไปให้แทนตัวที่เอะคะ"

หญิงสาวรุ่นพี่หัวเราะเบาๆ ตามองอาการคลี่เสื้อที่ทาบตัวของชายหนุ่ม "ใส่ได้ไหมคะ คุณแบ่ยืนยันว่าขนาดน่าจะใช่ แต่พี่ไม่แน่ใจ"

"ถ้าเล็กกว่าไซส์หนึ่งละก็ใช่แน่ครับ ตานยังเป็นแค่คนตัวเล็กๆ ไม่ยิ่งใหญ่เท่าคุณแบ่เค้า" ตานเอ่ยถึงญาติผู้ใหญ่ซึ่งเป็นสามีของเพียงขวัญ โดยเลือกใส่คำนำหน้าเหมือนล้อเลียน ก่อนจะทำตาวิบับราวเด็กขมขื่นยิ้มใส่ตาพี่สะใภ้

"อันนี้มันเป็นยังไงมั่งครับ พี่ขวัญเริ่มรู้ตัวบ้างหรือยังว่าคิดผิดที่เลือกพี่แบ่มากกว่าตาน"

เพียงขวัญมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วยความรู้สึกกึ่งอ่อนใจกึ่งชื่นชม ถ้าไม่ใช่เธอ...เป็นหญิงสาวคนอื่นก็คงยิ้มปลื้มและเปลอเข้าใจผิดว่าเขามีใจให้เกินมิตรภาพอย่างบริสุทธิ์ใจแน่ นิสัยของชายหนุ่มตรงหน้าเป็น

อย่างไรเธอรู้ดี คำพูดของตาณไม่มีความนัยซ่อนเร้นมากไปกว่าเข้าเหย
แม้จะดูใจดีขี้เล่น แต่ตาณเป็นคนมีเส้นแบ่งที่ชัดเจนเสมอ และจนปานนี้
เพียงขวัญก็ยังไม่เห็นว่าจะมีหญิงสาวคนไหนก้าวข้ามไปได้

"คุณตาณน่าจะชอบให้ความหวังสาว ๆ"

เพียงขวัญแก้มลิงค้อน ก่อนจะเอ่ยปากถามถึงฐานะอีกอย่างหนึ่งที่ตั้งใจไว้

"เมื่อเข้าฝ่ายบุคคลแจ้งว่าคุณตาณยังไม่ได้เลขาฯ แคมยังบอกว่า
ไม่ต้องส่งใครมาทดลองงานแล้วด้วย ทำไมคะ คนที่พี่คิดให้ก่อนลา...
ทำงานไม่ถูกใจหรือคะ"

ก่อนหน้านี้นี้ตำแหน่งเลขาฯ ของตาณนั้นเป็นหน้าที่ของเพียงขวัญ
กระทั่งในที่สุดเธอได้เลื่อนตำแหน่งไปดูแลสำนักงานกรรมการผู้จัดการ
ควบกับตำแหน่งภรรยาเจ้าของบริษัท ฝ่ายบุคคลจึงต้องรับหาเลขาฯ
คนใหม่ให้ตาณ แต่ไม่ว่าส่งมากี่คน สุดท้ายก็ไม่ผ่านเสียอย่างนั้น

จะว่าตาณเรื่องมากก็ไม่ใช่นะ ในบริษัทนี้ถ้าถามว่าใครดูเข้ากับพนักงาน
ได้มากที่สุด หากเป็นสาว ๆ ก็จะต้องทันทันที่ไม่รีรอว่า 'คุณตาณ' ผู้บริหารที่
รับตำแหน่งหัวหน้าทีมซอฟต์แวร์ดีเวลลอปเปอร์กันทั้งนั้น หนุ่ม ๆ ด้วย
ก็เถอะ มีใครบ้างไม่รักเจ้านายใจดี เฮ้ไหนเฮ้กัน ทั้งเรื่องงานเรื่องเที่ยว
แต่เพียงขวัญก็ไม่เข้าใจว่าทำไมสุดท้ายถึงได้ไม่มีใครผ่านทดลองงานเลขาฯ
ของเขาเลยสักคนเดียว

"น้องเค้าบอกว่ากาแฟของตาณชงยาก"

เพียงขวัญเกือบนินวหน้ามอง อดไม่ได้ที่จะสายหน้าให้กับเหตุผลประหลาด
ที่ได้ยิน รู้ว่าเขาแก้มลิงหาเหตุ

นิสัยชอบทำงานอยู่กับบ้านอย่างคุณตาณ เข้าออฟฟิศมาตีหมาแพะที่
บ่อยสักแค่นี้เชียว

"เลขาฯ นะคะ ไม่ใช่เมต จะได้ใช้กฝีมือการทำงานจากฝีมือชงกาแฟ
อย่างเดียว"

"ทำยังไงได้ล่ะครับ พี่ขวัญทำตามตอร์สมือแล้วมาทั้งกัน ตาถนนะ
สงสารตัวเองเป็นที่สุด" ตาณแกล้งทำเสียงเศร้า ซ้อนตามอง

"เอาเถอะค่ะ กาแพนะพี่ซงให้เหมือนเดิมก็ได้ แต่ลองให้ฝ่ายบุคคล
ส่งเด็กมาให้ทดลองงานอีกสักคนดีไหมคะ 'มั้ง'งานคุณตาณ...ใครจะช่วย"
เพียงขวัญเป็นห่วง

ความที่เคยดูแลกันมาทำให้เธอรู้ ถ้าเป็นเรื่องงาน...ไม่ว่าจะหนักหนา
สาหัสแค่ไหนถ้าชายหนุ่มตรงหน้าตกปากรับคำก็เรียกว่าวางใจได้ เพราะจะ
ไม่มีวันเกินความสามารถ

กึ่งงานแล้วที่ใครๆ สายหน้าว่ายาก ทำไม่ไหว แต่ถ้าตาณบอกว่าได้
เขาจะทุ่มสุดตัวจนกว่าจะได้เห็นความสำเร็จของมันอย่างงดงาม ดังนั้น
การไม่มีเลขาฯ ช่วยประสานงานและดูแลรายละเอียดปิลาถ ทำให้
เพียงขวัญเชื่อว่าเขาต้องลำบากเอากการอยู่

ตอนที่ได้รับการเสนอเลื่อนขั้นนั้นเพียงขวัญลังเลไม่ใช่น้อยด้วย
ลำบากใจที่จะต้องมองหาตัวแทนมาคอยดูแลเรื่องสัพเพเหระให้เขา ไม่ใช่
ว่าคิดอะไรกับตาณเกินเลยจากหน้าที่และฐานะพี่สะใภ้ ความผูกพันทำให้
เป็นห่วง รู้นิสัยเขาว่าเห็นท่าทางใจดีแบบนี้ แต่จะยอมรับใครเป็นเรื่อง
เป็นราวล่ะก็...ยากเย็นนัก ไม่อย่างนั้นจะยังเป็นพ่อพวงมาลัยโปรยเสน่ห์
ทำร้ายจิตใจสาว ๆ แบบนี้หรือ

"งานตาณไม่ค่อยมีอะไร ไม่จำเป็นต้องมีเลขาฯ หรอกครับ"

ตาณทำเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ ทั้งที่ความจริงแล้วตั้งแต่ไม่มีเลขาฯ
เป็นตัวเป็นตน เขาต้องวิ่งวุ่นทำอะไรเองหลายอย่าง ทั้งเรื่องประสานงาน
และตามงานโปรแกรมเมอร์ในทีม จนกระทั่งทำงานอยู่ที่บ้านแล้วติดต่อ
งานต่างๆ ผ่านอินเทอร์เน็ตเหมือนเคยอย่างที่ชอบไม่ได้ ต้องถ่อสังขาร
ที่บ้านเข้าออฟฟิศอย่างวันนี้ แต่เวลานี้เขาไม่ยอมรับใครจริงๆ ด้วยเหตุผล
ส่วนตัวที่ไม่คิดจะบอกใคร

ตั้งแต่ลองรับคนอื่นมาทำงานแทนเพียงขวัญ ก็ครั้งแล้วที่เขาต้อง
รับโทรศัพท์ตอบคำถามไม่สำคัญอย่างไรเหตุผล

'จะเข้าออฟฟิศใหม่คะ'

'ส่งอีเมลไปให้คุณตาแล้วนะคะ ได้รับไหมคะ'

'งานที่คุณตาส่ง...ให้ทำเลยใช่ไหมคะ'

สุดท้ายแล้วก็กลายเป็นเขาต้องรับโทรศัพท์จากคนที่มาเป็นเลขานุ
คามโน่นนี่ทั้งวัน ตาอาจจะเป็นคนอึดยาคัยดี ร่าเริง ยิ้มง่าย แต่ก็
รำคาญง่ายเหมือนกัน เขารักความเป็นส่วนตัว และไม่ชอบความรู้สึกที่ว่
ามีใครตามเป็นเงาราวกับจะมาเป็นเจ้าข้าวเจ้าของชีวิตเขาแบบนั้น

...เขาชอบเป็นผู้ควบคุม ไม่ใช่ถูกควบคุม...

"อืม...เอาไว้ก่อนเถอะครับ รอจนกว่าจะเจอคนที่ซังกาแพอร่อย
ได้เหมือนพี่ขวัญค่อยว่ากันใหม่ดีกว่า"

"ดูเหมือนเคยเลยนะคะคุณตาเนี่ย ทำไมคะ กลัวสาวจ เห็นคุณตา
มีหน้าห้องแล้วจะตัดรักหรือยังไง ไม่มั่นใจในเสน่ห์ตัวเอง?"

"แห่ม ไม่มั่นใจตั้งแต่พี่ขวัญเลือกพี่เบ้มากกว่าตาแล้วละครับ" คราวนี้
คำพูดของตาเรียกเสียงหัวเราะปนเขินได้จากเพียงขวัญ

ท่าทางคุยกันถูกคอของทั้งคู่ทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้เดินออกมาจาก
ห้องประชุม และทอดสายตาดูผ่านผนังกระจกห้องทำงานของตาเข้ามา
นึ่วหน้าน้อยๆ ก่อนจะตัดสินใจก้าวเข้ามาผลักประตูห้อง โผล่หน้าเข้ามา
ทักบ้าง

"คุยอะไรกัน ท่าทางสนุก"

"ขวัญเอาสื่อมาให้คุณตาละ คุณเบ้ประชุมเสร็จแล้ว? ทำไมไว้ง"

เพียงขวัญหันไปถามผู้ที่เข้ามาใหม่และกำลังกึ่งตัวนั่งบนเก้าอี้หน้า
โต๊ะทำงานของตา

"ยังหรอ ก เบรกรอข้อมูลนะ โห...นี่กาแพฟมีขอขวัญใช่ไหมเนี่ย

ลำเอียงนี้มา ที่ของผมปล่อยให้แม่บ้านดูแล" เป้หรือปกรณ์หันไปประท้วง ภรรยาตัวเอง

"แม่บ้านที่ไหนคะ ขวัญซงให้กับมือ แค่อาศัยแม่บ้านเข้าไปเสิร์ฟ เท่านั้นเอง" เพียงขวัญเอ็ดสามี ในขณะที่ตาถนหัวเราะตาพราว

"ทั้งสามให้แม่บ้านดูแล แต่ตัวเองมาคอยเอาใจเจ้านายเก่าเนี่ยนะ แล้ววันนี้เข้ามาทำไมเนี่ยเจ้าตาถน ไหนบอกว่าไม่ต้องเข้าออฟฟิศ...ทำงานที่ไหนก็ได้ไง"

ปกรณ์วกมาตะเพิดญาติพี่น้องเอาง่ายๆ ในบรรดาญาติพี่น้องทั้งหมดที่มี เขาสนิทกับตาถนยิ่งกว่าใคร แทบจะเหมือนพี่น้องคลานตามกันมากี่ว่าได้

"คนแก่อัจฉริยะ ร่ำรวยจริง ประชุมอะไรกัน ทำไมเบรกได้ละ แผลง"

ตาถนปรายสายตามองไปที่ห้องประชุม ก่อนจะเลิกคิ้วน้อยๆ เมื่อคิดว่าเห็นร่างหญิงสาวคั่นตาก้าวไปหยุดยืนชะเง้อมองประตูห้องประชุมด้วยท่าทางละล้าละลัง ก่อนจะตัดสินใจผลักเข้าไป

ลตางค์...มาทำอะไรที่บริษัทของเขาละเนี่ย หมู่นี้ดูเหมือนดวงเขา จะสมพงศ์ให้ได้เจอเธอบ่อยเสียจริง

"พีอาร์นะสิ ข้อมูลไม่พร้อม" ปกรณ์ป่นน้ำเสียงระอใจ

จริงๆ แล้วเขาไม่จำเป็นต้องถึงห้องประชุมมาก็ได้ แต่ปกรณ์รำคาญอาการผลุบเข้าผลุบออกห้องประชุมเพื่อตามข้อมูลของหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์เต็มที จึงตัดสินใจสั่งพัก

"คุณปานเหรอกะ"

"ก็รายนั้นนะแหละจะมีใคร นี่ถ้าไม่คิดว่าคอนเน็กชันดีนะ ผมคงให้พิจารณาตัวเองไปตั้งแต่ปลายปีที่ผ่านมาแล้ว" ปกรณ์ป่นอุบ ไม่ทันได้เห็นสายตาของตาถนที่ยังคงมองประตูห้องประชุมเหมือนรอคอยอะไรบางอย่าง กระทั่งมันถูกเปิดอีกครั้ง

"นั่นใครครับพี่ขวัญ"

หญิงสาวที่ทำท่าจะเดินกลับไปทางเดิม ซึ่งไม่ผ่านหน้าห้องของเขา ทำให้ตาณรีบเรียกเพียงขวัญเพราะอยากรู้

เพียงขวัญชะเง้อมองก่อนจะหันมาตอบ

"อ้อ น้องตางค์... ลตางค์ พนักงานใหม่ของทางพีอาร์นะค่ะ ดูเหมือนจะยังอยู่ในช่วงทดลองงานนะค่ะ วันนี้ขึ้นมาถึงข้างบน คงเอาข้อมูลการประชุมมาให้คุณปานละมั้ง" เพียงขวัญบอก

บริษัทนี้ฝ่ายบริหารกับฝ่ายอื่นๆ จะอยู่แยกชั้นกันอย่างเป็นสัดส่วน ถ้าไม่มีประชุมก็จะต่างคนต่างทำงาน ไม่ปะปนวุ่นวายกัน เว้นก็แต่ฝ่ายสำนักงานกรรมการผู้จัดการที่บางครั้งต้องติดต่อกับหัวหน้าฝ่ายเหล่านั้นอยู่บ่อยๆ ในฐานะตัวแทนของฝ่ายบริหาร จึงไม่แปลกที่เพียงขวัญจะรู้จักพนักงานในบริษัทมากกว่าตาณที่ไม่ค่อยเข้าออฟฟิศ

"เบ็คุณปานนะสิ พีอาร์นะใช้เด็กทดลองงานเปลืองเป็นว่าเล่น ได้ยินว่าเด็กคนนี้ได้เกียรตินิยมด้วยนะ แต่เชื่อเถอะ สุดท้ายต้องไม่ผ่านทดลองงานแน่ๆ" ปกรณ์เปรย จะว่าสงสารเด็กก็คงมีส่วนอยู่บ้างแต่ไม่ใช่ทั้งหมด น่าจะเป็นเพราะเริ่มเหนื่อยกับนิสัยของปานทิพย์มากกว่า

"ไปประชุมต่อเถอะค่ะ ขวัญว่าข้อมูลของทางพีอาร์น่าจะพร้อมแล้ว จะได้เลิกประชุมก่อนเที่ยง" เพียงขวัญเอาใจสามี ส่งมือรูนหลังให้เขาลูกจากเก้าอี้

"คุณพี่เบ็เลิกหลังเที่ยงก็ไม่ใช่ไรครับ เตียวตาณพาพี่ขวัญไปกินข้าวเอง อาหารญี่ปุ่นดีเหมครับ ตาณจำได้ว่าพี่ขวัญชอบ" ตาณเรียกพี่ชายด้วยคำนำหน้าแปลกๆ เป็นเชิงล้อเลียน พลางทำตาหวานมองเพียงขวัญ

"เฮอะ! ผันไปเถอะเจ้าตาณ เมียข้าใครอย่าแตะเหย้า แล้วนี่อย่าเพิ่งกลับบ้านนะ ไหนๆ ก็มาแล้ว อยู่คุยกันก่อน จะปรึกษาเรื่องโปรดักต์ใหม่หน่อย" ปกรณ์ชูหิ้งท้ายแต่ก็ไม่วายสั่งงาน ในขณะที่มือเลื่อนไปรั้งภรรยา

ให้ก้าวออกไปพร้อมกัน ทั้งให้ตามหัวเราะตาทปราวที่ชั่วญาตุผู้พีได้สำเร็จ โดยไม่คิดจะสนใจอีก

พอได้อยู่ตามลำพัง ตาณก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงหญิงสาวที่ได้รู้ว่า 'ลตางค์' ไม่ได้เป็นเพียงนามปากกาของเธอเท่านั้น แต่ยังเป็นชื่อจริงอีกด้วย ปลายนิ้วของเขาเคาะเบาๆ ลงบนโต๊ะเป็นจังหวะเหมือนเจ้าของกำลังใช้ความคิดครุ่นหนึ่งก่อนที่ตาณจะหยุดตัวลุกจากเก้าอี้ รอยยิ้มสนุกพราย อยู่บนแก้มในยามที่เขายกแก้วกาแฟขึ้นดื่มรวดเดียวเกือบก่อนแก้ว แล้วก้าวตัวปลิวออกไปจากห้องทำงานของตัวเอง ตรงไปหาเพียงขวัญที่กำลังรัวปลายนิ้วบนคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์

"พีขวัญว่างไหมครับ"

"คะ? คุณตาณอยากได้อะไรหรือคะ" เพียงขวัญรามือจากงานมาถาม

"ไปดูใบสมัครตำแหน่งเลขาฯ ที่ฝ่ายบุคคลกับตาณหน่อยสิครับ"

"ให้คุณน้องเอาแฟ้มขึ้นมาให้ก็ได้คะ ไม่ต้องไปเองหรือคะ" เพียงขวัญยิ้ม นึกดีใจที่ตาณยอมเปลี่ยนใจ กลับมามองหาเลขาฯ อีกครั้งแล้ว

"ไม่เป็นไรครับ ตาณอยากไปเดินเล่น นะครับ ไปช่วยตาณดูหน่อยว่า คนไหนโหวงเฮ้งบอกว่ารสมือชงกาแฟเข้าท่าบ้าง"

"พูดเล่นอีกแล้วคุณตาณนี่"

เพียงขวัญเผลอค้อนเรียกเสียงหัวเราะเบาๆ จากตาณอีกจนได้ก่อนจะรับคำ

"ก็ได้ค่ะ"

เพียงขวัญวางมือจากงานแล้วก้าวตามตาณที่รีรออย่างเป็นสุภาพบุรุษ เธอเองก็ไม่อยากให้ตาณลงไปชั้นล่างคนเดียวจนพนักงานตักใจที่จู้จี้ ก็มีผู้บริหารโผล่ไปเดินเล่นใกล้ๆ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเหมือนกัน

"หมดแรงมาเชียว เป็นไงมั่ง"

เสียงถามอย่างเป็นทางการทำให้อ่างล้างจานที่เพิ่งหย่อนตัวนึ่งอย่างหมดแรงหันไปส่งยิ้ม แต่คงเป็นยิ้มที่ไม่ค่อยสดชื่นเท่าไร เพราะยังไม่ทันตอบก็ได้ยินประโยคต่อมาทันที

"โดนดูอยู่ดีละสิ"

"ต่างค์ข้าเองละคะ" ลต่างค์ตอบเสียงอ่อย

เสียงเอ็ดของปานทิพย์ยังแว่วติดหู แต่จะโทษใครถ้าไม่ใช่ตัวเอง ถ้าเธอไม่เสียเวลาพาเด็กหญิงหลงทางไปส่งที่ประชาสัมพันธ์ของศูนย์การค้า ก็คงจะมาได้ไววกว่านี้ การประชุมคงไม่ต้องพักคอย

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ในเวลานั้นจะให้ลต่างค์ทิ้งเด็กตัวเล็กๆ ให้หลงทางพลัดพ่อพลัดแม่อยู่ได้ยังไง เธอทำใจแข็งไม่ลงหรอก ไม่อยากอ่านข่าวที่หลังว่ามีพ่อแม่กำลังรื้อน้ำตาเป็นสายเลือด ตามหาลูกสาวพร้อมภาพเด็กคนนั้นจนตัวเองต้องนึกเสียใจไปตลอดชีวิตที่มองเงินได้ลงคอ

"ไม่ใช่ความผิดของต่างค์สักหน่อยที่คุณปานลืมนานไว้ที่บ้านนะ แต่ก็นั่นแหละนะ ใครใช้ให้เป็นลูกน้องเค้าละ" สินีบ่นเสียงจวนใจ

พนักงานส่วนใหญ่โดยเฉพาะคนที่เคยผ่านการทำงานในฝ่ายประชาสัมพันธ์ของบริษัทนี้รู้นิสัยปานทิพย์ดีว่าชอบชื้อนัวใช้งานลูกน้องแค่ไหน บางทีวันหยุดยังไม่เว้น โทรจิกให้เข้ามาทำงานอย่างไม่นึกเห็นใจ พอมีใครโวยขึ้นมาก็เก็บไปฟ้องฝ่ายบุคคลว่าเหยาะเหยาะ เหยียบชื้อก็ไปไม่ปล่อยมั่ง เกีย่งงานมั่ง จนสุดท้ายก็กระเด็นไม่ผ่านทดลองงานเองายๆ เสียอย่างนั้น ที่เหลืออยู่ก็ไม่มีใครกล้าหืออีก ได้แต่ก้มหน้าก้มตาทำงานไปงๆ คิดถึงตัวเลขเงินเดือนที่จะได้รับปลายเดือนเป็นเครื่องปลอบใจ เพราะแม้จะงานหนักแต่ก็ต้องยอมรับว่าผลตอบแทนที่บริษัทแห่งนี้มอบให้คุ้มค่าเหนื่อย

"ต่างค์อาจได้เป็นลูกน้องคุณปานอีกไม่นานก็ได้ โดนดูบ่อยๆ แบบนี้"

...สงสัยจะไม่ได้ผ่านโปรแน่เลย" ลตางค์เสียงอ่อย เมื่อคิดถึงการทดลองงาน หรือ Probation ของตัวเองที่คอยแต่จะทำท่าอับปางอยู่เรื่อย

สินี่ที่ไม่รู้จะปลอบเพื่อนรุ่นน้องอย่างไรวางมือบนหัวไหล่ บีบเบาๆ ก่อนจะเดินกลับไปທີ່โต๊ะทำงานของตัวเอง นึกเสียดายลตางค์อยู่เหมือนกัน แต่ก็ไม่รู้จะช่วยให้ยังไง เพราะคนที่ประเมินผลการทำงานของลตางค์ไม่ใช่เธอ แต่เป็นคนที่มีหน้าเห็ดลตางค์อยู่ทุกวันนี้ต่างหาก

ตางค์เอ๊ย... ไม่น่าโชคร้ายมาลงที่แผนกนี้เลย

เสียงผีเก้าที่ตั้งมาจากทางเดินทำให้ลตางค์ละสายตาจากการร่างจดหมายข่าวประชาสัมพันธ์ไปมอง พอเห็นว่าเป็นพี่ขวัญคนสวยใจดี ประจำสำนักงานกรรมการผู้จัดการก็ยกมือไหว้พร้อมรอยยิ้ม นึกแปลกใจอยู่บ้างที่วันนี้ข้างกายพี่ขวัญไม่ใช่คุณเป้ แต่เป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวคมสันที่เธอไม่เคยเห็น

แต่ลองเข้ามาได้ถึงภายในสำนักงานด้วยท่าทางสบายๆ แบบนี้ ลตางค์ก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาคงจะเป็นคนสำคัญไม่น้อยแน่

"พี่ขวัญกลับมาทำงานแล้วหรือคะ ได้เจ้ตัวเล็กสักคนมาเป็นของฝากใหม่คะ"

สินี่ชะงอกหน้ามาทักเสียงใส แต่ลตางค์คิดว่าแนวสายตาของสินี่ไม่ได้อยู่ที่เพียงขวัญ กลับทอดไปยังชายหนุ่มที่เธอไม่รู้ว่าเป็นใคร

"แซวพี่นะ เตียวเถอะ"

"ไม่ทักผมบ้างหรือครับ แยมิ่ง ไม่ค่อยมาให้ใครเห็นหน้าจนคนที่นี้ ลืมเสียแล้วมั้งเนี่ย" เสียงเปรยเหมือนน้อยใจแต่ติดแววขี้เล่นที่ได้ยินทำให้ ลตางค์เลิกคิ้วมองน้อยๆ พลังนึกชมในใจ

ท่าทางขี้เล่นใจดีจัง

"แหม ใครจะกล้าลืมคุณตาณสะคะ มีแต่คุณตาณนั้นสะคะ ไม่ค่อย

จะคิดถึงคนที่นี่ ปล่อยให้สาว ๆ ชะเง้อคอคอย"

สินนี่ค่อนข้างน้อย ๆ บอก ประโยคที่ได้ยินทำให้ลตางค์ที่เงียบมาตั้งแต่ต้น
รู้ทันทีว่าชายหนุ่มตรงหน้าเป็นใคร

คุณตาณ... ผู้บริหารหนุ่มที่ยังโสด ขวัญใจสาว ๆ ในออฟฟิศ

ตั้งแต่เริ่มทำงานที่นั่นลตางค์ได้ยินชื่อของเขาหลายครั้งแต่ไม่เคยได้พบ
ตัวจริงสักที เพราะนอกจากชั้นบนจะเป็นอาณาบริเวณสำหรับผู้บริหาร
ที่พนักงานทดลองงานเล็กๆ อย่างเธออย่างกรายไปแทบจะนับครั้งได้แล้ว
ลตางค์ยังได้ยินมาว่าเขาชอบทำงานที่บ้านมากกว่าเข้าบริษัทอีกด้วย

"สาว ๆ แถวนี่หนีไปมีเจ้าของหัวใจแล้วทั้งนั้นนี่ครับ ผมมาบ่อย
ก็เท่านั้น ออกหักเสียเปล่าๆ" เสียงหนุ่มเคล้าหัวเราะที่ได้ยินแม่จะฟังเหมือน
ป้อคำหวาน แต่ลตางค์คือรู้สึกแปลกใจไม่ได้ที่มันไม่ทำให้เขาดูเป็นคน
กรุ่มกริมรุ่มร่ามเลยสักนิด

เป็นเพราะคำว่าสุภาพบุรุษเลิศที่เธอมักจะได้ยินคู่กับชื่อของเขาเสมอ
หรือเปล่านะ

"แหม... นี่ยังว่างล่ะ ไม่ค่อยจะเข้าออฟฟิศจนลืมนี่ยังโสดจนได้เห็น
ใหม่คะ คุณตาณนะทำพุดดีไปเถอะ นี่คุณปานขึ้นไปประชุมข้างบนไม่เห็น
คุณตาณใช่ใหมคะ ถึงได้รอดลงมาทำปากหวานแถวนี่ได้" สินนี่เฝ้า

แม้ตาณจะมาให้พนักงานเห็นหน้าบ่อยครั้ง แต่อัธยาศัยใจคอและ
ความเป็นกันเองของเขาทำให้พนักงานทั้งหลายชื่นชอบและไม่รู้สึกห่างเหิน
โดยเฉพาะปานทิพย์ที่แม่จะสรวลเสี้ยวตามประสานักประชาสัมพันธ์ที่ต้อง
ออกสังคมเจอหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ป้อเสมอ ก็ยังเป็นที่ยู่งักกันว่าต้องตาต้องใจ
ตาณไม่น้อย

เพียงขวัญส่ายหน้าให้กับคารมของสินนี่และตาณที่ไม่มีใครยอมใคร
ก่อนจะหันไปหาลตางค์

"ตางค์ฟังเงียบเลย นี่คุณตาณ... ยังไม่เคยเจอใช่ใหมะจ๊ะ คุณตาณคะ

นี่น้องลตางค์...พนักงานใหม่ค่ะ" เพียงขวัญแนะนำทั้งคู่

บทสนทนาที่ลู่ๆ เบนมาถึงตัวเองทำให้ลตางค์ที่กำลังฟังเพลินเกือบสะดุ้ง มือปัดร่างจดหมายที่เธอเขียนลงกระดาษด้วยดินสอพิวจากโต๊ะจนต้องรีบย่อตัวลงไปยืนมือตะครุบ พอจะขยับตัวขึ้นมาอีตรง ศีรษะก็โขกกับขอบโต๊ะเสียงดังโป๊กเข้าให้

"อู๊ย..." ลตางค์ครางพลางขยับตัว แต่ก็ไม่วายพลาดไปชนเก้าอี้ตัวเองจนกระเป๋าสะพายที่แขวนไว้ร่วงลงมา ข้าวของหล่นกระจายอีก

หายหน้าแท้ๆ วันนี้มีวันอะไรของเธอกันแน่เนี่ย

"ตายแล้วตางค์! เจ็บไหม" เพียงขวัญตกใจ ตามองหญิงสาวตัวเล็กที่ส่งยิ้มอายๆ ในขณะที่ตาถนย่อตัวลงไปช่วยเก็บของ

เขาเกือบชงักเมื่อเห็นว่าหนึ่งในข้าวของทั้งหลายนั้นมีหนังสือเล่มใหม่ของมารดาอยู่ด้วย และดูเหมือนเจ้าของจะหวงอยู่ไม่ใช่หน่อย เพราะมือบางยื่นมาคว้ารวดเร็วจนตาถนไม่ทันได้แตะทั้งที่อยู่ใกล้กว่า

"ขอบคุณค่ะ" ลตางค์พึมพำบอกเสียงเบาพลางส่งมือไปรับของอื่นที่ชายหนุ่มช่วยเก็บให้คืนกลับมา แล้วรวบรวมอย่างวางใจไว้บนโต๊ะ ก่อนจะยกมือไหว้ตาถน

แววตาเป็นประกายคล้ายเจืออารมณ์ขันของเขาทำให้อดไม่ได้ที่จะเล็กคิ้วมองเหมือนลิ้มตัว

เขาทำอะไร ข้าเธอซุ่มซ่ามทั้งนั้นหรือ

"ซุ่มซ่ามแบบนี้ล่ะคะ นี่ขนาดใส่แว่นตานะเนี่ย ไม่เป็นไรใช่ไหมตางค์" แม้จะบ่น แต่ประโยคลงท้ายของสินีก็ยิ่งเติมไปด้วยรอยห่วงใย

"ไม่เป็นไรค่ะ" ลตางค์ตอบเสียงอุบอิบ ความรู้สึกร้อนผ่าวบนใบหน้าทำให้เธอรีบก้มหน้าลงไม่กล้าจะสบตาใคร จึงไม่ได้เห็นว่าสายตาอ่อนแสงของตาถนที่ทอดมองอยู่นั้นไม่เคลื่อนไปจากตัวเธอเลยสักนิด

"แล้วนี่จะไปไหนกันคะ มาถึงชั้นล่างเป็นแพ็คเกจแบบนี้" สินีอยู่มานาน

พอจะกล้าตั้งคำถาม ซึ่งก็มีไม่กี่คนเหมือนกันที่เธอจะกล้าพูดด้วยอย่างนี้

"จะแวะไปหาคุณน้องหน่อยนะ ไปเถอะค่ะคุณตาณ" เพียงขวัญที่พอจะมองออกว่าลตางค์น่าจะทั้งเซินทั้งเกรงคนหน้าชาวตาพราวข้างตัวเธอ ตัดบทชวนชายหนุ่มเพราะนึกสงสารหญิงสาว

เพียงขวัญอาจจะรู้จักลตางค์ได้ไม่นานนัก แต่แววตาสดใสอย่างคนมองโลกในแง่ดี ขยันขันแข็งในการทำงาน ไม่เคยอึดออด ไม่เคยสร้างหรือมีปัญหาทั้งที่โดนฤทธิ์ปานทิพย์เข้าไปสารพัด ทำให้อดไม่ได้ที่จะเอ็นดู ไม่อยากให้ใครในบริษัทนี้แก้งให้ลำบากใจอีก แม้แต่คุณตาณก็เถอะ

ตาณที่ยังยิ้มตาพราวพยักหน้ารับคำชวน และเสียงทุ้มนุ่มสุดท้ายที่ลตางค์ได้ยินก่อนที่เขาจะจากไปก็มีแค่การรับคำสั่งสั้นๆ เท่านั้นเอง

"ครับ"

จากใจนักเขียน

คุณตามดูเหมือนจะเป็นพระเอกที่ฮอตนำหน้าใครๆ ในหมู่พระเอกของ ฉามิวอาห์ จากที่เปิดตัวในปี 2553 ต่อมาได้มีโอกาสรีพรีนต์เปลี่ยนปก และยังได้ทำ print on demand ด้วย กระทั่งมาถึงวันนี้ที่ได้มาพบกันอีกครั้ง ในโปรเจกต์พิเศษของแฉ่มใส ปี 2564 ครั้งนี้ ต้องขอขอบคุณนักอ่านที่รัก คุณตามทุกท่านมากที่สุดเลยล่ะ

สำหรับในโอกาสพิเศษที่ได้มาพบกันอีกครั้งนี้มีตอนพิเศษมาฝากกันด้วย 3 ตอน ที่อยากขอชวนให้มาพบคุณตามและการไล่ต้อนให้ได้เป็นที่รักของเขา และลตางค์ 'ของตาม' อีกครั้งด้วยกัน

ไม่ว่าว่าคุณตามในตอนพิเศษเหล่านี้จะยังเป็นที่ยังเป็นที่รักได้อยู่หรือเปล่า จะยังสร้างรอยยิ้มให้ได้ไหม...

และไม่ว่าอ่านแล้วเพื่อนๆ นักอ่านจะยิ้มได้แค่ไหน หรือรู้สึกอย่างไร ขอให้รู้ว่าคนเขียนดีใจ และขอขอบคุณทุกๆ หัวใจที่ให้โอกาสและรักกันเสมอ นะคะ ขอขอบคุณจริงๆ

ฉามิวอาห์

ต้อนรับ
ณามิวอาห์ เชียงน

จำนวน 336 หน้า
ราคา 289 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2684-7

ภาพปก กนกวรรณ พิมพ์ใสต์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส่ พิมพ์ซิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขุมวิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

editor@jamsai.com

www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

“คำตอบผิด” เสียงหัวเราะข้างหูที่ได้ยินทำให้ลางคิดหายใจสุด มินงไปหมด
คำตอบผิดหรือ...แล้วที่ถูกต้องคืออะไร

“ยอมรับความรู้สึกตัวเองกับผมสิ...ลดาจ๋า พุดสักคำ...บอกให้ผมรู้ว่าคุณรู้สึกยังไงกับผม”
คำพูดเอาแต่ใจที่ได้ยินช่วยนำทาง ดวงหน้าของลดาจ๋าที่ร้อนผ่าว
เมื่อเข้าใจแล้วว่าคำตอบที่จะหยุดตาตนได้คืออะไร แต่จะให้ยอมรับออกมา...

.....
'ของตา'

เมื่อไหร่ที่ 'ตา' ผู้บริหารหนุ่มสายใจที่เอ่ยปากเช่นนี้

นั้นหมายความว่าเขารักและห่วงหาสิ่งสิ่งนั้น หรือคนคนนั้นมากเท่าที่หัวใจจะรักได้...

นอกจากผู้เป็นมารดาแล้ว 'ลดาจ๋า' สาวสวยที่เขาได้พบในงานหนังสือ

และได้ล่วงรู้ความลับของเธอก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ชายหนุ่มอยากเก็บเธอไว้เคียงข้างกาย

ให้เป็น 'ของตา' เพียงผู้เดียว

จากความบังเอิญที่ได้พบกัน...

นำมาสู่ความประทับใจและหยิ่งรักกลายเป็น 'รัก' ในหัวใจชายหนุ่ม

แต่ไม่ว่าเขาจะออกตัว (แบบเนียนๆ) ว่าสนใจเธอมากแค่ไหน

หญิงสาวก็มองเขาเป็นเพียงหัวหน้างานเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ชายคนหนึ่งที่หวังไว้...

งานนี้ปฏิบัติการณ์เธอให้ตกหลุมรักจึงเริ่มต้นขึ้น!

ชวนคุณมา
อ่านหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2684-7

9 786160 626847

ราคา 289 บาท